

JANE S. WONDA

VERY
BAD
KINGS

KINGSTON UNIVERSITY
EERSTE SEMESTER

Jane S. Wonda

Very bad kings

Eerste semester

KINGSTON UNIVERSITY-SERIE – DEEL 1

Vertaling Benthe Visser

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559132

ISBN e-book 9789020559149

ISBN audiobook 9789020559217

NUR 343

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2021 Jane S. Wonda

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Duits onder de titel *Very Bad Kings* door Wondaversum, Duitsland.

Vertaling Benthe Visser

Omslagontwerp © Wondaversum

Nederlands omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

www.janeswonda.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VOOR IEDEREEN DIE ALTIJD HET GOEDE ZIET
EN VAN HET SLECHTE DROOMT.

Je naakte lichaam zou alleen moeten toebehoren
aan degenen die verliefd worden op je naakte ziel.

Charlie Chaplin

SOUNDTRACK

De magie van Kingston

Mae | Berlinist

Very Bad Kings

Sharks Don't Sleep | Berlinist

Sylvian

Tanz für mich | Provinz

Zoveel geheimen

Kingdom of Burmecia | TPR

Het spel begint

Blood // Water | grandson

Mable en Harper

La Vie En Rose | Emily Watts

Jaxon en de Kings

We are Gods | Audiomachine

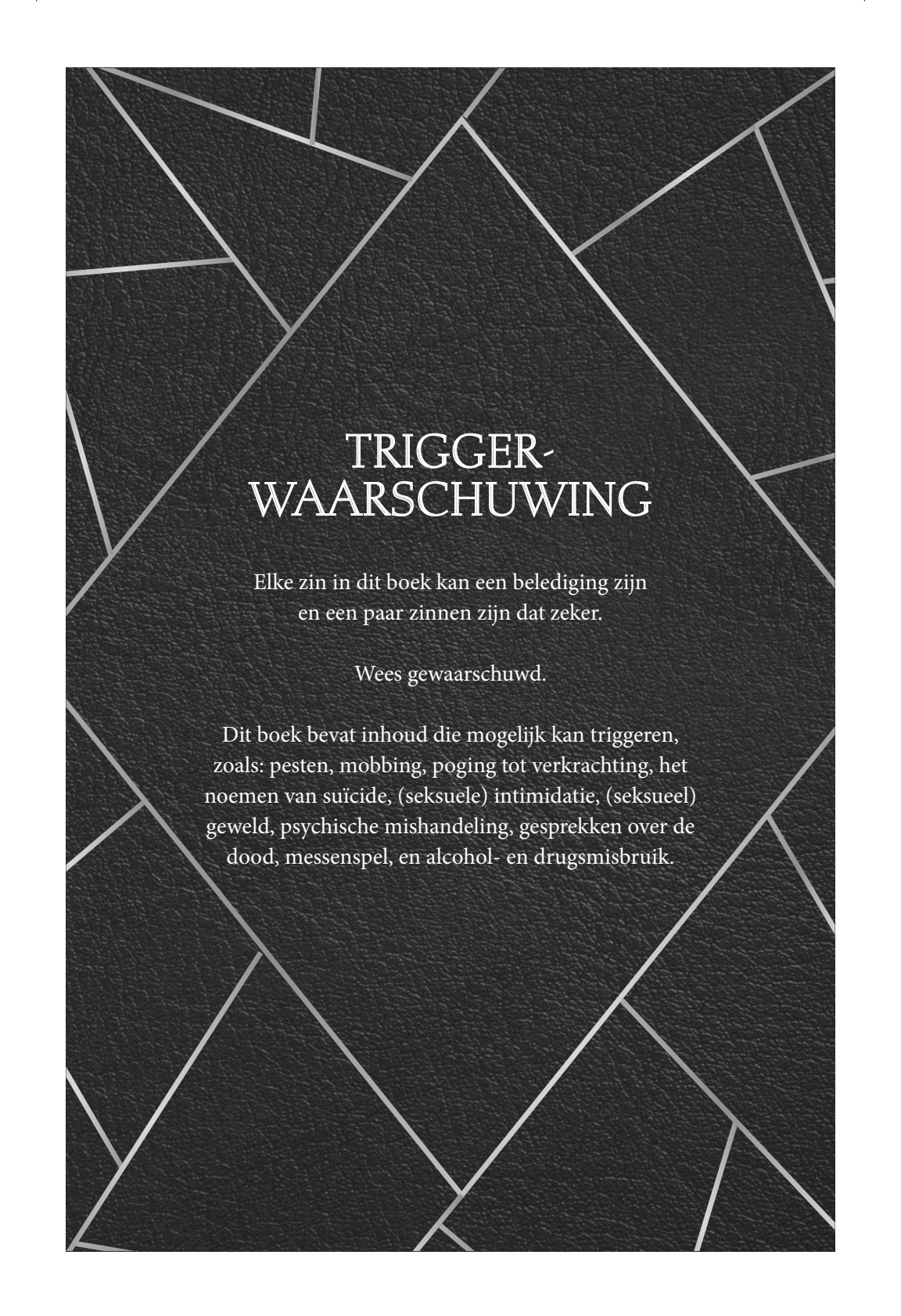
Campus

Death Bed | We Rabbitz und co.

Crescent

Your Self Lingers | Echos

De volledige playlist is terug te vinden op Spotify:
Very Bad Kings Soundtrack von Jane S. Wonda

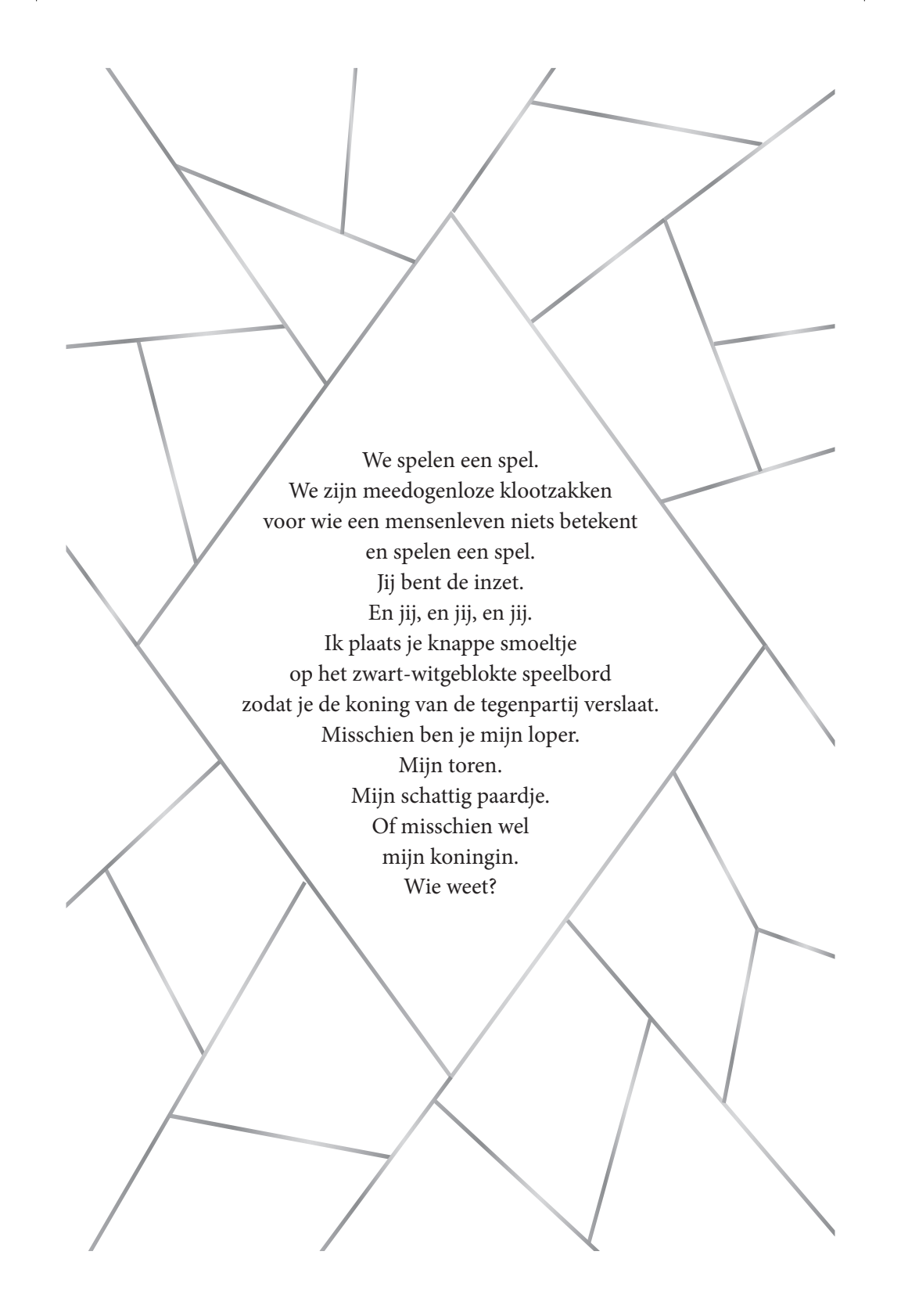
TRIGGER- WAARSCHUWING

Elke zin in dit boek kan een belediging zijn
en een paar zinnen zijn dat zeker.

Wees gewaarschuwd.

Dit boek bevat inhoud die mogelijk kan triggeren,
zoals: pesten, mobbing, poging tot verkrachting, het
noemen van suïcide, (seksuele) intimidatie, (seksueel)
geweld, psychische mishandeling, gesprekken over de
dood, messenspel, en alcohol- en drugsmisbruik.

We spelen een spel.
We zijn meedogenloze klootzakken
voor wie een mensenleven niets betekent
en spelen een spel.
Jij bent de inzet.
En jij, en jij, en jij.
Ik plaats je knappe smoeltje
op het zwart-witgeblokte speelbord
zodat je de koning van de tegenpartij verslaat.
Misschien ben je mijn looper.
Mijn toren.
Mijn schattig paardje.
Of misschien wel
mijn koningin.
Wie weet?

GAME OVER

Als honden komen ze op me af. Als wolven met een do-
delijke blik in hun ogen. Vijf jagers, vijf mannen die net
zo van elkaar verschillen als het licht van de duisternis.
Toch hebben ze één ding met elkaar gemeen.

Ze begeren iets.

Ze verlangen iets.

Wraak.

Vergelding.

Mij.

Vijf paar ogen staren mij aan, vijf donkere gezichten, verborgen
achter het zwart-met-goud versierde masker van de Kings. Bij drie
van hen kun je de ogen en lippen zien. Iedere mond vertoont een
eigen verleidelijke glimlach.

Ik zit in de val.

Ze hebben gewonnen.

De stoel waaraan ik vastgeketend zit, laat zich niet verplaatsen.

Ik moet hier weg, maar ze komen dichterbij.

Zo dichtbij dat ik hun adem kan horen.

Zo dichtbij, dat hun verlokkende geur mijn zintuigen bedwelmt.

De figuur in het midden stapt naar voren, grijpt me ruw bij mijn
haar, rukt mijn hoofd naar achteren en buigt zich naar mijn lippen
toe. Met een vinger strijkt hij over mijn wang, het voelt alsof hij er
met een mes langsgaat.

‘Je hebt verloren,’ sist Jaxon. Zijn stem klinkt als een jager die zijn

prooi toespreekt. Rustig en verraderlijk, de klank zo mooi dat ik tot aan mijn dood steeds opnieuw in zijn val zou lopen. ‘Waarom ben je niet gevlucht toen het nog kon? Heeft niemand je verteld dat het schaakspel bijna altijd eindigt zodra de dame is verslagen? Het lijkt erop dat de mensen verzuimd hebben je dat te vertellen. En dat terwijl dit een van de beste universiteiten van het land is.’

Om me heen klinkt gelach dat me als een kletterende regenbui overspoelt. Ik ben niet alleen. Niet alleen met deze vijf zwarte figuren. De hele collegezaal zit vol. We hebben publiek, een gezichtsloze verzameling van sensatiebeluste studenten die niet kunnen wachten tot ik eindelijk opgeef.

Maar dat doe ik niet.

Niets en niemand krijgt me zover dat ik Kingston verlaat voordat ik ben afgestudeerd.

Dit is mijn enige kans om meer van het leven te maken dan de hel die achter me ligt. Meer dan de hel waarin ik verkeer nu de Kings me willen ruïneren.

Ik laat deze klootzakken niet winnen.

‘Het lijkt erop dat je nog steeds niet bang voor ons bent,’ mompelt Jaxon terwijl hij nog dichterbij komt, waardoor ik de opwindende gevoel die hij vanaf het begin al bij me oproept. Heel even flitsen de herinneringen aan zijn hete lichaam aan me voorbij, hoe hij bij me naar binnendrong. Alsof mijn hoofd weer tussen zijn handen ligt terwijl hij iedere uitdrukking van mijn gezicht in zich opneemt. Terwijl hij toekijkt wat Reece en Sylvian met me doen en hoe heet het me maakt... En dan herinner ik me alles wat hij me heeft aangedaan, en ben ik genezen.

‘Klopt, ik ben doodsbang voor jullie,’ antwoord ik met duidelijk geveinsde angst in mijn stem. Ik weet dat hij hier gek van wordt. Elke keer als ik hem uitdaag, heeft hij moeite om zich te beheersen. Ik heb allang begrepen dat hij me des te meer te gronde wil richten als ik me tegen hem verzet. Niet alleen wil hij me vernietigen; hij

probeert me ook emotioneel te breken.

Het was hem bijna gelukt.

‘Jammer dat Kingston je niet meer respect heeft bijgebracht. Je weet toch wel,’ snuift Jaxon, ‘dat je niet mag liegen, lieve Belle.’

‘O, maar dat heb ik geleerd van de meester der leugenaars, weet je?’ Ik kan het niet laten hem te provoceren.

Daar zit ik dan, vastgebonden op een stoel, omringd door een groep sensatiebeluste studenten en vijf klootzakken die mijn ziel levend willen verslinden. En nog steeds daag ik Jaxon Tyrell uit.

De King van de Kings.

De troonopvolger van de high society.

Mijn ondergang in menselijke vorm.

Die van mij en van honderden andere vrouwen die zo stom waren om voor hem te vallen.

Jaxon Tyrell.

Misschien ben ik toch levensmoe. Heb ik dan nog steeds niet geleerd dat je hem niet tegen je in het harnas moet jagen als je wilt blijven studeren aan Kingston University?

Jaxons ijsblauwe ogen vernauwen zich. Zijn gezicht is ondanks het masker het enige wat ik kan lezen alsof ik hem ontmoet op een klaarlichte dag. Ik ken Jaxon Tyrell. Te goed zelfs.

Alle anderen achter hem vervagen in een anonieme menigte. Iedereen die niet wil worden herkend, heeft zich vermomd. Ze dragen een sjaal om hun hoofd of hebben een donkere bivakmuts over hun gezicht getrokken.

Bevindt Harper zich tussen de toeschouwers?

‘Je had bijna gewonnen, Belle,’ zegt Jaxon nu harder en hij stapt achteruit. ‘Ik ben onder de indruk. Bijna een beetje teleurgesteld dat we afscheid van je moeten nemen. Het scheelde zo weinig.’ Met zijn duim en wijsvinger geeft hij aan hoe weinig. ‘Bovendien was het verdomd amusant. Ik had niets willen missen van wat er de afgelopen maanden is gebeurd.’

Terwijl mijn hart sneller begint te kloppen omdat ik Jaxons arrogantie nog amper kan verdragen, gaat achter in de collegezaal het licht aan, waardoor de hele zaal wordt verlicht.

De toeschouwers – stelletje laffe idioten – trekken zich terug om niet te worden herkend in de lichtkegel die naar binnen valt. Vervolgens komen er drie vrouwen binnen.

Drie gemaskerde vrouwen. Mijn hart breekt op het moment dat ik me realiseer wie het zijn.

Daar komen ze, mijn tegenstanders, mijn rivalen. Ze doorklieven ieder op hun eigen manier mijn hart.

Alle drie zijn ze gekleed in een glanzende witte avondjapon die hun slanke gestalte perfect doet uitkomen. Ze zijn alle drie bloedmooi. Volmaakt en gracieus. Ware het niet dat hun karakter verachtelijker is dan van alle anderen in de zaal.

Sylvian en Reece maken zich los van de Kings en gaan naar de vrouwen om ze naar hun midden te begeleiden.

Zij hebben me verraden.

Ieder op hun eigen manier.

Ze hebben me uitgeleverd aan Jaxon Tyrell en nu willen ze samen met hun liegende uitverkorenen mijn ondergang aanschouwen.

‘O, ben je verdrietig omdat Sylvian voor iemand anders heeft gekozen?’ vraagt Jaxon als hij mijn blik opmerkt. In een flits beweegt hij zich naar mijn oor, maar hij gaat verder met een normale stem zodat iedereen hem kan horen. ‘Hoe kon je ooit geloven dat hij voor trash als jij zou kiezen?’

Zijn woorden raken me zo hard dat ik tranen voel opkomen.

Het publiek juicht als Jaxon plotseling mijn stoel naar achteren trekt en ik van schrik gil omdat ik mezelf niet kan opvangen. Maar voordat ik op de grond val, houdt hij me tegen, pakt de rugleuning van mijn stoel en maakt de gesp van de riem los waarmee ik aan de stoel ben vastgebonden. Dan laat hij me verder vallen. Ik kom op mijn ellebogen op de grond terecht. Opgekruld lig ik voor hem.

‘Rennen,’ fluistert hij en deze keer hoort niemand hem, behalve ik. Alle glans is uit zijn stem verdwenen, hij wil niet langer spelen. Hij wil alleen nog maar wraak.

Mijn blik gaat naar Reece, dan naar Romeo en de andere King van wie ik de naam niet weet. Zayn? De drie staren me wezenloos aan vanachter hun maskers. Ze zullen Jaxon steunen, dat is me wel duidelijk. Ze zullen alles doen om hun leider tevreden te houden.

En hij zal pas tevreden zijn als ik onder de grond lig.

Als echte kettingen me op mijn plaats houden.

Als ik bloed.

Als ik huil van verdriet.

‘Vanavond zal ik vertrekken,’ fluister ik tegen Jaxon. ‘Maar zodra de eerste colleges van het nieuwe semester beginnen, ben ik terug.’

Jaxons knappe, scherpe gezicht verandert in een grimas vol haat. ‘Waag het niet.’

‘Niemand, zelfs jij niet, zal me kunnen tegenhouden om deze kans te grijpen. Jullie hebben de verkeerde tegenstander uitgezocht voor jullie spelletje. Als jullie niet willen dat ik terugkom, zullen jullie me moeten doden.’

In Jaxons ogen verschijnt een meedogenloze, koude blik, dus ik schuif over de vloer bij hem vandaan. Hij zou me vermoorden, dat weet ik allang. Daarom moet ik ervoor zorgen dat hij dat niet kan doen zonder dat hij problemen krijgt.

Ik zal een probleem voor hem worden.

Voor iedereen hier.

Ik kijk nog een laatste keer naar de schemerige, volle zaal, eerst naar het gezicht van Jaxon, dan naar het gemaskerde gezicht van Sylvian, die demonstratief zijn hand om die van zijn prinses heeft gelegd. Alleen al dat gebaar voelt als een doodsteek.

Reece lijkt net zo kalm als altijd en ik heb bijna spijt dat ik ook met hem de strijd moet aangaan. Als ik eenmaal zijn vijand ben, dan zal hij vast niet meer zo aardig zijn.

‘Tot het volgende semester!’ roep ik en daarmee oogst ik het nodige boegeroep. Ik ontmoet acht paar met haat gevulde ogen en neem dan de benen. Ik vlucht.

Maar alleen om terug te keren met betere wapens.

De strijd is nog niet begonnen, klootzakken!

En niemand van jullie zal ooit mijn hart weer winnen.

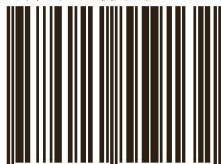
WE SPELEN EEN SPEL. VIJF KONINGEN. VIJF OFFERS.

Mable is een van de vijf beursstudenten die elk jaar aan de Kingston University worden aangenomen. De rijke elite van de universiteit heeft echter niets op met het liefdadigheidsprogramma van hun ouders en wil Mable koste wat het kost weg hebben. Vooral de Kings: vijf rebelse, mannelijke studenten die achter de schermen een onethisch spel spelen. Zal Mable winnen? En hoe kan ze zich verzetten tegen het feit dat drie van de Kings plots alleen haar willen?

ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 913 2 NUR 343

9 789020 559132 >

www.zomerinkeuning.nl